

VOGUE

NEDERLAND

LIVING

*Binnenkijken
extraordinaire
bij* **SUPER
MODEL
HELENA**

24 hours with
Bella Hay in bad,
& Jasper Krabbé
in z'n atelier

LOVE IN THE
KITCHEN
met sterrenkok
Sergio Herman

Eclectisch WONEN

NEW YORK, AMSTERDAM,
SOMERSET, PARIJS & IBIZA

VOGUE LIVING NEDERLAND
— VOORJAAR 2016
ADVIESPRIJS € 7,95
www.vogue.nl

A full-page photograph of a man and a woman sitting in the front of a vintage teal car. The man, on the left, is wearing a light-colored zip-up hoodie over a white t-shirt and glasses, looking down. The woman, on the right, is wearing sunglasses and a light-colored top, looking towards the camera with her hand near her face. The car's interior and steering wheel are visible. The background is slightly blurred, showing some foliage.

free spirit

Rozemarijn de Witte, bedenker van het baanbrekende woonmagazine *Living* en mega-succesblad *Linda.*, steekt haar passie nu in het inrichten van huizen. Pendelend tussen Amsterdam, Parijs en Ibiza, heeft ze met geliefde Pierre haar zinnen gezet op een hotel op het Spaanse eiland. Haar mantra: *God is in the detail.* — INTERVIEW FIONA HERING, FOTOGRAFIE INTERIEUR OTTO POLMAN, STYLING MONIEK POSTMA

Dana van Leeuwen en Maria Janssen

*Veel van het glaswerk
en keramiek is
afkomstig uit de
collectie van
Rozemarijns vader.*

‘Heb je
weleens een
huilende
tegelszetter
gezien?
Nou, ik wel’

*De stalen structuur van het dak
maakte de keuken mogelijk. De
Zellige-tegels komen uit Marokko
en zijn van Emery & Cie. Het
aanrecht was ooit de werktafel
van een bloemist. De stoelen zijn
allemaal verschillend, en onder
meer van Charles en Ray Eames,
Arne Jacobsen en Cees Braakman.*

De muren in de woonkamer zijn geschilderd in de kleur Absinth van Emery & Cie. Links staat de eerste editie van de Egg Chair van Arne Jacobsen. Het hartvormige object is de Gold Soft Heart Rocking Chair van Ron Arad voor Moroso.

Knapperende open haard van Gyrofocus, fles wijn op tafel, schaalje Japanse sojabonen, bank van Ligne Roset waar je in wegzakt, vele harige kleden en het geroezemoes van omliggende cafés door de ramen. Na een halfuur op de knusse boot van Rozemarijn de Witte wil je er nooit meer weg. Ze kocht hem zes jaar geleden. De haard mocht blijven, de rest van het interieur werd 'freaken op de millimeter', waarbij ze hulp kreeg van ontwerper Erik Gutter uit Blaricum. Die tekende onder meer de keuken van meranti-triplex, afgewerkt met botenlak. En de glazen kledingkast. Je moet het maar durven. 'Ja, we moeten hier sowieso heel geordend zijn. Voor alles wat de boot in gaat, moet er ook iets uit, anders wordt het stampvol.'

Eigen kussen

Rozemarijn (of Roos, zoals vrienden haar noemen), is net terug uit Parijs en staat op het punt naar Marrakech te vertrekken om de laatste spullen te kopen voor Los Enamorados ('de geliefden'), het hotel slash restaurant op Ibiza dat nu elk moment wordt geopend. De koffer staat klaar bij de voordeur, eigenlijk altijd. 'Ik ben een soort zigeunerin, ik voel me overal thuis. Als ik maar wel mijn eigen boedel heb, ik ben een sleper. Als ik in een hotel slaap, neem ik het liefst mijn eigen kussen en dekbed mee. Met kleren zeul ik niet, ik heb gewoon overal kleren. Maar ik koop niet zo veel meer, ik raak momenteel meer opgewonden van een mooie vaas of bord dan van een jurk.'

Zelf maakt ze ook keramiek, *raku ware*, Japans aardewerk volgens een eeuwenoude methode. 'Je haalt het uit de oven bij rond de duizend graden, legt het in smeulend hout, waarna je het afkoelt in water. Door de temperatuurschommelingen krijg je mooie schokeffecten en scheurtjes.' Het kleien noemt ze een relaxend proces, het *Raku*-bakken juist een verhit, heftig klusje. Fijn, want ze kan toch niet lang stilzitten. Vorig jaar maakte ze nog een tijdschrift, samen met oud-collega's, *The Sex Worker*. Een glossy voor prostituees in opdracht van het Prostitutie & Gezondheidscentrum en het Ministerie van Justitie, in het Spaans, Engels en Nederlands.

Gebarsten verflagen

Ondanks haar succesvolle loopbaan is er online nauwelijks iets te vinden over Rozemarijn de Witte. Ze bleef al die jaren liever op de achtergrond. 'Bij Linda had ik Linda natuurlijk, die gelukkig altijd de pers te woord stond.'

Op haar drieëntwintigste was ze al hoofdredacteur. Eerst van *Ariadne*, dat ze transformeerde van handwerkblad naar interieurtijdschrift. Daarna volgde *vt wonen*, en intussen ontwikkelde ze de formule voor *Living*, het eerste blad dat reizen, eten, wonen, entertainment en human interest combineerde en een groot succes werd. Ze begon een eigen uitgeverij, Mood for Magazines, waarmee ze eerst *Linda*, en daarna *La Vie* en *Rose* lanceerde. De laatste een glossy die high-endmode combineerde met literatuur en sensualiteit. Het eerste nummer droeg ze op aan haar overleden moeder. De tonnen verlies die ze er per jaar mee zou draaien, ving ze op met de verdiensten van *Linda*.

Het succes van *Linda*, zit 'm in de zelfspot, denkt De Witte. 'En in het feit dat ook gewone mensen in de portrettengalerij een hoofdrol krijgen, dat geen onderwerp geschuwd wordt en dat er geen modellen in zitten. →

**'Ik snap er
niks van dat
mensen alles
eruit slopen.
Koop dan een
ander huis'**

'Ik raak
momenteel meer
opgewonden van
een mooie vaas
dan van een jurk'

*De bank met rechts Artis
de Partis, staat op een
rond kleed van Jan des
Boueries Het Arsenaal.
Erboven lampen van
ABC Carpet & Home in
New York 'een van mijn
meest favoriete winkels'.
Het geborduurde kussen is
van Moniek Postma.*

Het bakstenen huis stamt uit de jaren vijftig van de negentiende eeuw. Het achterste deel werd begin 1800 gebouwd. De auto is een Mini Cooper Original.

‘Anders durven zijn dan een ander en niet wijken. Geen concessies doen’

'Ik voel me
overal thuis
maar als ik
in een hotel
slaap, neem
ik mijn eigen
kussen mee'

Mensen herkennen zich erin. En er wordt veel gelachen op de redactie. Ons eerste human-interestverhaal was: 'Seks, niet zeuren, zin maken'. Om de toon te zetten. Daardoor kregen we meteen de sympathie van heel mannelijk Nederland: plasticificeren en in het toilet hangen dat artikel! Maar alle feministes vielen over ons heen.'

Na de verkoop van Mood for Magazines aan Sanoma, vertrok ze naar Parijs, naar haar appartementje op St. Germain, en kwam haar tweede grote liefde tegen, Pierre Traversier. Ex-profbasketballer met Frans-Antilliaanse roots, tien jaar jonger, 'nogal striking qua looks' en op dezelfde dag jarig. 'Het was meteen bingo.' Omdat Pierres verzameling basketbalschoenen niet meer in het mini-appartement paste, gingen ze op zoek naar een ander huis. Op Île Saint-Louis, in Le Marais en Montmartre. 'Van die dorpen binnen Parijs.'

Via een vriendin hoorden ze over een huis in Montmartre dat op de markt kwam. Toen ze op een zonnige middag naar binnen gluurden en de oude, gebarsten verflagen en binnenplaats met klimop zagen, waren ze verkocht. Vooral voor Pierre was het klassieke huis, honderdvijftig vierkante meter, verdeeld over drie etages met tuin, liefde op het eerste gezicht. Het staat vlak bij het ziekenhuis waar hij werd geboren. De renovatie werd gestart, met liefde voor het karakter en de geschiedenis van het huis. 'Ik snap echt niks van mensen die een huis kopen en alles eruit slopen, glas in lood, schouwen, mahoniehouten lambriseringen, gedecoreerde plafonds, en-suite deuren, en er dan een modern loftachtig iets van maken, dat vind ik gewoon misdadig. Koop dan *the fuck* een ander huis. Doodzonde, de geschiedenis uit een huis halen. Ze hielden de vele kleine kamers, en door middel van een *verrière* werd de eetkamer verlengd. Op de tweede verdieping kwamen naast de blauwe slaapkamer een kleed- en een badkamer, voor logés en de kinderen van Pierre. Hij heeft er twee – dochter Katleen (22) en zoon Liam (12).

Moody tinten

Zelf heeft ze nooit kinderen gewild. 'Dat wist ik al toen ik veertien was. Ik kom uit een warm gezin, maar er waren veel zorgen en ik realiseerde me al heel jong dat geluk niet altijd een keuze is. Dat mijn ouders tamelijk jong zijn overleden is heel verdrietig, maar geeft me wel vrijheid. Al mijn vriendinnen hebben nu óf puberende kinderen, óf dementerende ouders, of, in het slechtste geval, beiden.'

Zij heeft daarentegen tijd om met Pierre over vlooiemarkten te slenteren. Van Parijs en Marokko tot Japan en de Amsterdamse IJ-Hallen. Ze sleepten er al hun vintage meubels vandaan, die zorgen voor een warme sfeer, in combinatie met de donkere, *moody* tinten, zoals *Elephant Dung* van Emery & Cie. 'Franse vrienden leggen onmiddellijk een link met de kleuren van de Noordzee, maar zo heb ik het nooit bedacht. Ik hou van kleuren die vies zijn, onverwachts en die je niet meteen kunt duiden.'

Het geheim van een interessant interieur zit 'm volgens Rozemarijn in eigenwijsheid. 'Dat geldt ook voor een project of tijdschrift, of voor wat dan ook.

De werkkamer doet ook dienst als logeerkamer. Pierre had zo veel basketballen waar hij geen afstand van kon doen, dat Rozemarijn een ijzerwerker vroeg speciale houders te maken om ze op te kunnen hangen. Rozemarijn ontwierp het bed en liet het in Nederland maken. Het tapijt komt uit Marokko.

Het bed is afkomstig uit
een Portugees paleis.
Het was te kort voor
Pierre, dus werd het
verlengd tot 2.10 m.
De lamp (waarschijnlijk
een Knoll-design) vonden
ze in Marrakech.

'Het witte popje was
mijn eerste pop, van mijn
ouders gekregen. Op een
rommelmarkt in Parijs
vond ik zijn vriendje.
Zelfde grootte, zelfde stijl.
Misschien zijn ze ook wel
op dezelfde dag jarig.'

'Het gebouw stond daar zo verdrietig en verlaten aan het water, met het mooiste uitzicht ever. Doodzonde.'

Anders durven zijn dan een ander en niet wijken. Geen concessies doen. → En *God is in the detail*. Ik ben een ongelooflijke detailfreak en perfectionist. Over alles kan ik uren klooiën en dan ben ik vaak nog ontevreden. Waarom makkelijk doen als het ook moeilijk kan, zeg ik vaak voor de grap. Daardoor is wel alles een project en ben ik nog uren bezig als iedereen al naar huis is. Ook Pierre. Maar hij zit wel overal bovenop. Ik de details, hij de verbouwing.

Voor ons huis in Parijs hadden we bedacht dat het leuk zou zijn om de badkamer te laten betegelen in een patchwork van tegels van verschillend formaat. Zijn we zes weken mee bezig geweest! Het resultaat is te gek, maar heb je weleens een huilende tegelzetter gezien? Nou, ik wel. Voor Los Enamorados, ons aanstaande hotel-restaurant op Ibiza betegelen we praktisch alles. Ook de buitenkant van de badkamers, zeshonderd vierkante meter om precies te zijn. Nee, de vaklui zijn niet gaan huilen, een *Ibicenca* maak je niet zo snel gek.'

Hotel voor verliefden

Hotel Los Enamorados in Portinatx, 'een vreemd vergeten vakantiedorp met prachtige baai' in het ongerepte noorden van het Ibiza, wordt een explosie aan kleuren, liefde, warmte, details en originaliteit. Voorzien van monnikenwerkjes, zoals het cementen terras met een ingelegde 'tekening' van palmbomen.

Tijdens een wandeling over het allerhoogste punt van het eiland kwamen Rozemarijn en Pierre er toevallig terecht. 'We waren nergens naar op zoek, laat staan een hotel. Maar we werden verliefd op het gebouw met terras boven op de oude boothuizen. Het stond daar zo verdrietig en verlaten aan het water, met het mooiste uitzicht ever. Doodzonde. Uit liefde voor de plek wilden we er iets leuks mee doen.'

Iedereen met enige ervaring in de hotelrestaurant-business heeft het ons afgeraden. Veertien kamers is rendabel, negen niet. Ach, we zien wel. We doen samen het concept en hebben ontzettend veel lol, maar het wordt Pierres project, hij gaat het runnen. Ik ben te veel gesteld op mijn vrijheid. Pierre komt uit een groot gezin en is een echte entertainer, ik vind het daarentegen geen punt om een week lang alleen op een berg te zitten, een beetje te kleien en met niemand te praten.'

Het interieur wordt een wonderlijke en typische De Witte-Traversier-mix van Franse, Japanse, Spaanse, Afrikaanse en Marokkaanse vondsten. Gecombineerd met design van Piet Hein Eck, Tom Dixon, Jonathan Adler en ontwerpen van lokale kunstenaars, als een rode leren stoel met walvisstaart en een blauwe octopus die dienstdoet als poef. Want, zoals Rozemarijn stelt, 'een huis – en óók een hotel – moet knipogen, en zichzelf vooral niet zo serieus nemen.' —

Meer weten over het hotel van Rozemarijn en Pierre op Ibiza? Kijk op losenamoradosibiza.com.

Fotografie portret Dana van Leeuwen, styling Marita Janssen

